

Krönika av Tomas Sjödin/GP den 7 jan 2017.

Att bida sin tid framstår numera som allt klokare

En egenskap har jag i alla fall ärvt av dig, sa min son för ett tag sedan, och det är att jag är usel på att vänta. Eller med hans egna ord ”att jag avskyr väntetider”. Och hans analys av mig är tyvärr helt riktig, väntan är möjligen min sämsta gren. Så om det är sant att förmågan att skjuta upp belöning är ett tecken på mognad, så ligger vi risigt till både han och jag. Vi vill helst att de frön vi planterar på kvällen skall vara prunkande blommor redan morgonen därpå.

Jag ägnar mig inte åt nyårslöften, men en nyårslängtan är dock att mogna en liten skvätt just i detta avseende, att jag kunde hitta vägar att lösa ut några av de välsignelser som ligger i att medvetet och aktivt låta saker bero. Min strategi för att lyckas är att byta ut ordet vänta mot ordet bida. Jag fick idén när jag firade jul hemma hos min mamma i Kramfors.

Min mamma har ett uttryck, som när åren går, framstår som allt klokare. När man frågar henne om något kan man ibland få svaret att hon inte kan svara på direkten, hon vill bida först. ”Vi bidar” brukar hon säga, och understryker därmed att detta är en övning som innefattar oss båda. Delar av svaret på den fråga som inte har ett självklart svar finns förmodligen i oss båda. Det kan komma om vi bidar.

Att hantera och använda tillvarons väntetider kanske är den kortaste vägen till vishet. Möjligen är det därför det är så jobbigt? Men hur gör man? Slaget handlar naturligtvis inte så mycket om tid som om tanke. Bida är ett ord som sällan används nuförtiden. Det handlar om att medvetet tänja ut tiden mellan fråga och svar, mellan tanke och handling. Tänka efter, känna efter, vända och vrida på saker och framför allt; låta lite tid förflyta. Detta i insikten om att mycket i tillvaron mår väl av att få ligga till sig. Precis som pauserna i ett samtal ofta öppnar för det viktiga, det som satt långt inne. Detta gäller i högsta grad även de samtal man för mig sig själv.

Att man når sina egna djup när man inte ständigt fyller på med ny information utifrån är en urgammal insikt. En av de vanligaste uppmaningarna i de delar av Bibeln som kallas för vishetslitteraturen är uttrycket ”vänta på Herren”. Som att vägen till vishet ligger i en riktad väntad. Att avstå från att göra något när det inte finns något att göra. Bida.

Varje tid har nu sina egna frestelser och distraktioner. Det är uppenbart att väntetid i vår kultur har blivit telefonkollartid. Jag ser det varje dag, på bussen eller i väntrummet på vårdcentralen, tandläkaren och apoteket. De naturliga luckorna, de som skulle ge möjlighet till en stunds funderande, täpps igen av information från andra. Andras tankar.

Uttrycket att bida sin tid betyder ungefär att vänta på ett lägligare eller bättre tillfälle. Jag tänker använda det som en väg att ta tillbaka kontrollen över de korta väntetiderna i mitt liv.

Värna om skarvarna, luckorna och transportsträckorna. Och kanske mogna en smula på köpet.